

Magyari Péter megnyitó szövege

Apa mosdik, anya főz, együtt lenni jó. Ezzel a bugyuta idillel ábrázolják a családot számos köznevelési intézményben, versmondásos foglalkozás esetén. Együtt lenni jó – folytatódik Zelk Zoltán jól ismert strófája, ami talán még A három nyúl című munkájánál is népszerűbb.

Az Egyed család három tagja úgy tűnik, hogy szeret együtt lenni, ma este is így tesznek. És nem nyulak, hanem bátran egymás mellett mutogatják a dolgaikat. Az együttlét persze folyhatna otthon, a négy fal között, mindenki megértené, és senkinek sem tűnne fel. Ezek viszont itt nyilvános falak, és éppen azért vannak, hogy minél többeknek feltűnjenek. És ehhez már kell bátorság. Mert szülővel, gyerekkel, testvérrel egy pályán szerepelni szerintem nem egyszerű dolog, kell hozzá nagy magabiztosság és a résztvevők közti harmónia.

Egyrészt azért, mert egy ilyen közös kiállítás okot ad a méricskélésre. Maga szerint a kislány a legtehetségesebb? Vagy ön szerint az apa farvizén eveznek a kisebb Egyedek? De ezek már rég nem gyerekek, örüljön az öreg, hogy elhozták magukkal ebbe a buliba! Botrányos hülyeségek kimondása, és a kiállítások megnyitása kéz a kézben járó műfajok, és egy ilyen családi összefogás különösen jó alkalom ennek túlfeszítésére. És egy ilyen családi vállalkozásnak eleve van egy olyan kiváló előnye, hogy a közönség keveredik. Generációk csodálkozhatnak egymásra, vizsgálható, ugyanaz tetszik-e, ugyanazt értik-e.

A három művész három műfajban mutatkozik itt be, és ha jól tudom, nem volt itt közös alkotási folyamat, közös téma, közös probléma, közös koncepció. A közös kiállítóterem azonban mégiscsak olyan értelmezési helyzetet teremt, amelyben ezeket a dolgokat együtt, vagy egymáshoz képest lehet csak nézni.

És akkor most jön a nem feltétlenül parodikusnak szánt okoskodás, végülis megnyitón vagyunk: Például hogy van az, hogy Anna Örkény Egyperceseit dolgozta fel, ami akkor jelent meg, amikor a László 15 éves volt, és innen következik, hogy Anna még nem élt. A hagyomány jobban izgatja a fiatalokat mámamár?

Mert azért vaskalap alól nézve mégiscsak az 1953-as születésű László aktjai azok, amelyeket lassan az interneten is csak korhatáros karikával lehet feltölteni. És Péter, miért tűnik ennyire vidámnak és színesnek ez a Budapest, mindenki sűrög-forog, ilyen jó a hangulat? Vagy ez a sok ember azért ilyen gyanúsán lehetetlenül van egyszerre ezen a képen, mert itt valami csel van, és a divat szerint szmájli jelet kellene tenni mellé, a helyes értelmezés érdekében? Mit jelent, hogy az apa a nézőponttal, a beállítások fonáságával játszik, egy elég hagyományos technikával? Mit jelent ehhez képest, ezzel

együtt vagy ennek ellenére, hogy Anna a leginkább emelt korlátokat maga köré, hogy a betűk szigorú sorának szabályai mögül hökkentsen meg, és játsszon a szöveg értelmével és formájával egyszerre?

Mit jelentsen, hogy Péter hétköznapi sürgés-forgást esztétizál, ő indul ki a legtermészetesebb, leghétköznapibb közegekből, hogy aztán ravaszul facsarva rajta, ebből is a konkrét tartalom túlmutató mű legyen?

Van összefüggés abban, hogy a szülőt és a gyerekeket mi izgatja, és hogyan közelítik azt meg? Van, kell közös szemlélet? Ezek generációs kérdések vagy pedig a közös szocializáció a kulcs, vagy éppen az a csapda, hogy nem kell összefüggéseket keresni, mert nem ez a lényeg. Hanem az, hogy van egy család, aminek feltűnően sok tagja tehetséges, és szeret alkotni is.

A felsorolt kérdésekre adott válaszokkal nyilván számtalan borsót bírnék még a falak szabad területeire szórni, de az már nem az Egyedékről szólna. Legfeljebb annyiban mégis, hogy ők keverték bele ebbe a helyzetbe engem.

Annyit azért talán önkéntes és botcsinálta esztétaként nem túl nagy bátorság kimondani, hogy a családban mindenki szeret játszani. Rajzolva a beállításokkal, gombot nyomva a fényekkel és a budapesti lakossággal, vagy Örkény István novelláival. A játékhoz egyszerre kellene a szabályok, hogy értelmezhető legyen, és a sajátos megoldási lehetőségek, hogy jó legyen. Azt gondolom, hogy végső soron ez fúzi össze a kiállított műveket, hogy mindegyik játék egy saját mániára, témára. És mindegyikben a szabályok óvatos variálása jön elő: hol ceruzával a szokásos kompozíció felrúgása, hol a betűk tekerésével a szöveg hagyományos funkciójának kibillentése, hol pedig valami furcsa montázzsal a fotó dokumentarista hagyományának kikacagás.

Örüljünk annak, hogy az Egyed család szeret játszani, és van kedvük a játék végén összegyűlni, és ebbe bevonnak minket is. Kellemes bábéskodást mindannyiunknak!